

[Thorndahl]

boligforbedringsforslaget, sådan som det blev vedtaget i juni 1980 med dets helt uoverskuelige økonomiske konsekvenser for det offentlige finanser og for skatteyderne. Vi har ikke ændret opfattelse, siden folketinget behandlede forslaget i samlingen 1979-80. Vi er naturligvis helt enige med regeringen og ministeren i, at mange af vore boliger og specielt vore ældre udlejningsejendomme er stærkt nedslidte, og at mange af vore boligmiljøer er fuldstændig utidssvarende. Men dette er kun en logisk konsekvens af den forkvaklede og uoverskuelige boligpolitik og økonomiske politik, som socialdemokratiet gennem en lang årrække har stået for og faktisk gennemført. Når man putter socialdemokratiets generelle politik og boligpolitikken ind i en logisk analyse, kan resultatet da kun blive det, vi lever med i dag: nedslidte boliger, et sindssygt boligmarked og utidssvarende boligmiljøer. Når den socialdemokratiske politik så logisk fører frem til en situation, som selv socialdemokratiet, godt nok med noget besvær og noget tøvende, godt kan se er utilfredsstillende, ja, så er socialdemokratiets løsning, hvis man da kan bruge det ord i denne sammenhæng, med en helt bedøvende ensformighed igen at benytte sig af de tankegange og de metoder, der i sig selv har skabt de vanskeligheder og problemer, som socialdemokratiet nu siger de vil løse.

Men hvad siger socialdemokratiet i en sådan vanskelig situation? Socialdemokratiet siger i hvert fald én ting: vi skal have en masse planer, vi skal have planer her, og vi skal have planer dér, vi skal have planer alle vegne. Selv om man ikke direkte benytter ordet og planbegrebet i denne sammenhæng hedder beslutninger og projekter, er det altså planelementet som en væsentlig ting. Og, siger man så videre, så skal vi også helst sørge for, at de procedurer, hvorefter disse ting, beslutninger, planer, skal tilvejebringes, bliver gjort så tilpas indviklede, at menigmand ikke kan finde ud af det, et forhold, vi kan konstatere fra de fleste af de offentlige planer, socialdemokratiet så rundhåndet har velsignet den danske befolkning med.

Det er selvfølgelig også af stor betydning, at man samtidig får godet jorden for det offentlige bureaukрати ved at bygge lovgivningen op med meget vanskeligt tilgængelige paragraffer – det er nemlig i sig selv af stor

betydning ud fra et styringssynspunkt – og det er også lykkedes i dette tilfælde.

Så går vi videre til det næste: hvordan skal disse udgifter så betales? Hvem skal betale? Det er naturligvis et retorisk spørgsmål i denne forbindelse, fordi det er et socialdemokratisk forslag, og det er en fundamental egenskab netop ved socialdemokratisk tænkning, at partiet for smed vil rette bager. Selvfølgelig skal ejere og lejere betale en del, men der skal samtidig udskrives en milliardregning til skatteyderne. Skatteskruen får altså et par ekstra omdrejninger, og sådan et par omdrejninger fører, det ved vi jo, til en forståelig surhed og irritation på arbejdspladserne, en surhed, der fører til mindre produktion inden for normal arbejdstid og en forøget produktion i form af undergrundsekonomi uden for arbejdstiden. Der er et reelt og stort behov for byfornyelse og boligforbedring, men efter socialdemokratiets løsningsprincipper vil der kun blive flyttet rundt på de reelle problemer. Løser man problemet ét sted, betales det typisk med en forøgelse af problemerne andre steder. Men vi må naturligvis anerkende, at et flertal i folketinget vil gennemføre denne lovgivning, og vi vil derfor under udvalgsarbejdet yde en positiv indsats for at få så god en lov som muligt.

Jeg er glad for, at et stort flertal her i salen har fremsat et forslag om ændring af saneringsloven, et forslag, som vi er medforlagsstillere til, selv om det af en eller anden grund ikke fremgår af den omdelte dagsorden. Trods det, at man som folketingsmedlem ikke kan undgå at blive hårdet, efterhånden som årene går, så forekommer, det må jeg indrømme, den fremgangsmåde, der har været benyttet i forbindelse med ekspropriation af andelsboliger, at være helt utrolig kritisabel, idet den dokumenteret har ført til, at mange andelshavere er blevet påført et helt urimeligt formuetab. Noget sådant kan vi simpelt hen ikke leve med i et land, der i hvert fald betegner sig som retssamfund, og heldigvis vil et stort flertal i folketinget da også om meget kort tid effektivt få stoppet dette.

Stubkjær Pedersen (CD):

Centrum-demokraterne står naturligvis stadig væk ved det, vi sagde, da denne lov